

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/341/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414205369
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5414205369.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Grosslingova č. 4, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. č. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/171/2014-76 zo dňa 26. januára 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 7C/171/2014-76 zo dňa 26. 01. 2015 žalobu zamietol (výrok I). Žalovanej (ďalej „žalovanému“) náhradu trov konania nepriznal (výrok II).

Konštatoval, že žalobou sa žalobca voči žalovanému domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 442,56 eur, ktorá mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 772/2005 voči povinnému Q. O., tým že tento súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnému vzniknutej neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5770018.

Z exekučného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 1Er/1004/2008, ktorý bol pôvodne vedený na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 10Er/563/2005, ktorému zodpovedá vec pred súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Rišianom pod sp. EX 772/2005 (práve touto spisovou značkou žalobca definoval exekučné konanie, v ktorom malo dôjsť k ním tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu) vyplýva, že dňa 23. 11. 2005 požiadal súdny exekútor o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ku ktorému pripojil návrh terajšieho žalobcu na vykonanie exekúcie zo dňa 25. 10. 2005, doručený danému súdnemu exekútorovi 04. 11. 2005, v ktorom bol ako povinný označený Q. O., a ku ktorému bol pripojený ako exekučný titul notárska zápisnica a zmluva o úvere č. 5770018. Vo veci bolo okresným súdom udelené poverenie dňa 24. 11. 2005. Dňa 20. 09. 2010 bolo na okresný súd doručené podanie - návrh na zmenu exekútora zo strany žalobcu datovaný k 16. 09. 2010, ktorý bol postúpený Okresnému súdu Námestovo, kde sa už v tom čase nachádzal predmetný exekučný spis a daný návrh mu bol doručený 01. 10. 2010. Okresný súd Námestovo uznesením z 01. 06. 2011 č. k. 1Er/1004/2008-31 právoplatným 07. 05. 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu vedenú na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 1Er/1004/2008 (pôvodná spisová značka 10Er/563/2005) v celom rozsahu zastavil a návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo

právoplatnosť po tom, ako bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 21CoE/58/2012-50 zo dňa 18. 04. 2012.

Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) a konštatoval, že jediným dôvodom, ktorým žalobca odôvodňoval nesprávnosť úradného postupu exekučného súdu v dotknutých exekučných konaniach bolo „nedodržanie 30 dňovej lehoty“ podľa § 44 ods. 8 zák. NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ (ďalej len „Exekučného poriadku“) v znení účinnom od 01. 12. 2006, resp. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 09. 2005, konkrétne § 44 ods. 7 Exekučného poriadku účinného v čase začatia daného exekučného konania, podľa ktorého oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Nesprávny úradný postup v tomto prípade mal teda spočívať v porušení povinnosti súdu urobiť úkon v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní.

Vykonaným dokazovaním súd nemal preukázané, že by v príčinnej súvislosti s nerozhodnutím o zmene súdneho exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote vznikla žalobcovi škoda v žalovanej alebo nižšej sume. Považoval za potrebné poukázať na to, že až do právoplatnosti rozhodnutia o zmene súdneho exekútora je v zásade exekútor, ktorý bol doposiaľ poverený vykonaním exekúcie povinný vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vymoženiu vymáhanej pohľadávky. Táto jeho povinnosť končí až po tom, ako dôjde k právoplatnej zmene súdneho exekútora (ak by súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel), resp. právoplatným zastavením exekúcie (ako sa tak stalo v predmetnej exekučnej veci). Samotné podanie žiadosti o zmenu súdneho exekútora nemá žiadne priame dôsledky na povinnosti (doterajšieho) exekútora vo vzťahu k jeho povinnostiam „postarať sa o vykonanie exekúcie“ spôsobom ustanoveným zákonom (§ 46 Exekučného poriadku). Z exekučného spisu nevyplýva, že by v danom exekučnom konaní došlo k povoleniu odkladu exekúcie (dokonca ani procesný návrh v takomto smere nebol podaný), ktorá skutočnosť by ako jediná bránila vykonávaniu úkonov exekučnej činnosti. Nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora tak nemohlo mať vplyv na vykonávanie exekúcie, ani na čas jej trvania. Medzi namietaným postupom súdu a údajnou (žalobcom tvrdenou) škodou tak nemôže existovať príčinná súvislosť. Už len z toho dôvodu nemôže byť daná zodpovednosť žalovaného za škodu, hoci Okresný súd Námestovo ako príslušný exekučný súd o žiadosti žalobcu na zmenu súdneho exekútora, ktorá mu bola doručená 01. 10. 2010 rozhodol s 8-mesačným odstupom od jej doručenia, keď súčasne tým istým rozhodnutím, vyhlásiac exekúciu za neprípustnú, exekučné konanie zastavil. Z exekučného spisu vyplýva, že exekučný súd po doručení návrhu na zmenu súdneho exekútora opätovne pristúpil k skúmaniu otázky prípustnosti vedenej exekúcie a následne po dôjdení k záveru, že táto prípustná nie je, začal vykonávať úkony smerujúce k jej zastaveniu. Z uvedeného pohľadu by akékoľvek rozhodnutie o navrhovanej zmene súdneho exekútora (ak by mu exekučný súd vyhovel alebo by ho zamietol) nemalo praktické dôsledky pre žalobcu, keďže od udelenia poverenia na vykonanie exekúcie do podania návrhu na zmenu súdneho exekútora uplynulo takmer 5 rokov, počas ktorých (vychádzajúc z postupu žalobcu) nedošlo zrejme ani k čiastočnému vymoženiu vymáhanej pohľadávky. Od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora do vydania rozhodnutia o zastavení exekučného konania pritom uplynulo „iba“ 8 mesiacov, pričom po právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekučného konania definitívne „padla“ pre žalobcu ako oprávneného z exekučného konania možnosť potencionálneho vymoženia vymáhanej pohľadávky v rámci daného exekučného konania, v rámci ktorého inicioval zmenu súdneho exekútora.

Pre nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi žalobcom namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody (ak by vôbec v danej situácii mohla žalobcovi vzniknúť nejaká škoda, ktorú súd v žiadnej výške preukázanú nemal), súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Súd nepovažoval pre rozhodnutie vo veci za potrebné oboznamovať sa so znaleckým posudkom, na ktorý zástupca žalobcu odkázal v podaní z 13. 06. 2014 s tým, že daný posudok je založený v spise okresného súdu sp. zn. 4C/98/2012 a ku ktorému sa vyjadril aj žalovaný. Takýto dôkaz, ktorý mal podľa žalobcu slúžiť výlučne na preukázanie výšky škody, súd totiž považoval za nadbytočný, keďže výškou škody by bolo namieste sa zaoberať vtedy, ak by súd dospel k záveru o splnení aj ostatných zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu. V prejednávanej veci ako už bolo uvedené, súd nemal vôbec preukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi žalobcom namietaným nesprávnym úradným postupom a ním tvrdenou škodou.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, ktorú žalobca požadoval priznať výlučne v peniazoch, súd jej priznanie nepovažoval za dôvodné, nakoľko pre jej priznanie neboli splnené predpoklady stanovené v hypotéze ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., ktoré priznanie takéhoto nároku podmieňuje tým, že samotné

konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a súčasne, že by nebolo možné túto nemajetkovú ujmu uspokojiť inak. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanému ako úspešnému účastníkovi, ktorému by inak za použitia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ďalej len „O. s. p.“ prináležalo právo na náhradu účelne vynaložených nákladov súvisiacich s týmto konaním, právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalovaný si v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému v rámci tohto konania vznikli nejaké trovy v konkrétnej vyčíslenej výške.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu žalobcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnuté dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty,

resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Tvrdil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Je tak jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku v určenej výške. V tejto súvislosti vytýkal súdu, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z tohto totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, nákladov na poštovné a na telekomunikačné služby.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi.

K návrhu na prerušenie konania navrhovateľ tvrdil, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu, práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej, o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ v odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd poukazuje na to, že Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6NcC/5/2013-21 zo 17. 01. 2013 rozhodol, že sudca Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Peter Bebej nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 5C/73/2012 (vec bola vedená pod touto spisovou značkou pred rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č. k. 10NcC/54/2014-51 zo dňa 28. 08. 2014 o tom, že na prejednanie a rozhodnutie veci je miestne príslušný Okresný súd Dolný Kubín). Na zdôraznenie vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo,

že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 26. 01. 2015 pojednávanie. Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 08. 01. 2015 (č.l. 61 spisu). Dňa 23. 1. 2015 o 15.34 hod. doručil žalobca zo strany splnomocneného zástupcu podanie označené ako „návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky“. Žiadal o odročenie pojednávania na neurčito z dôvodu, že v tomto konaní zaslal návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť odporca v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. V ďalšej časti podania k porušeniu zásady nestrannosti súdu uviedol, že mu nebolo doposiaľ doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov Okresného súdu Martin. Trval na doručení majú záujem brániť sa proti tomuto rozhodnutiu všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. Okrem toho tvrdil, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosti pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený systémom súdneho manažmentu prejednaním a rozhodnutím vecí. Ním označené skutočnosti sú takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z pojednávania a rozhodovania vo veci. Navrhol preto, aby súd zrušil nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke zákonného sudca a v pojednávaní veci nepokračoval, pretože v konaní možno zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Trval preto na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Navrhovateľ predložil zároveň návrh na doplnenie dokazovania. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že neakceptoval žiadosť žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov, vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov prihladajúc na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. V danom prípade totiž všetky námietky, pre ktoré žalobca (jeho zástupca) žiadal zrušiť nariadený termín pojednávania považoval za nedôvodné. Podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadaval o zrušenie pojednávania z dôvodu nedoručenia rozhodnutia krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov okresného súdu, ktoré tvrdenie bolo nepravdivé (rozhodnutie krajského súdu bolo zástupcovi žalobcu doručené dňa 12. 02. 2013) a pokiaľ ide o nerozhodnutie o návrhu na prerušenie konania predmetný procesný návrh zástupcu v danej veci nebol obsahom spisu. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 1Er/1004/2008, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Čo sa týka tvrdenia žalobcu o nemožnosti sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, tak toto v konaní ani nebolo zo strany žalovaného okresnému súdu ani podané.

Nebolo preukázaným ani tvrdenie žalobcu v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č. I. 74 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal postup okresného súdu s tým, že tento nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., poukazuje odvolací súd na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdný žalobcom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 26. 01. 2015, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne uviedol skutkové závery a svoje právne úvahy vo vzťahu k prejednávanej veci, keď zároveň podrobne vysvetlil, na základe akých skutočností nemal preukázané splnenie predpokladov zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., najmä vznik škody a nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť. Námietka žalobcu, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nie je dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nič také nevyplýva. Samotný súd konštatoval, že exekučný súd nevydal rozhodnutie o zmene exekútora v lehote 30 dní odo dňa doručenia návrhu na jeho zmenu. Súd však nemal preukázané splnenie ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti žalovaného za žalobcom tvrdené ujmy, a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi postupom súdu a tvrdnou škodou. Okresný súd sa dostatočne zaoberal aj týmito ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, z ktorého dôvodu odvolací súd nepovažoval za veci zodpovedajúce tvrdenia žalobcu, že prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá súvisela so správou pohľadávky počas nečinnosti exekučného súdu a ignoroval všetky ostatné tvrdenia týkajúce sa uplatnenej škody, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Okresný súd sa pomerne rozsiahlo venoval tak otázke vzniku škody a jej preukázania, ako aj príčinnej súvislosti medzi tvrdným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Správne rozhodol o zamietnutí návrhu na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom, s ktorým sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal a svoje závery i dostatočne odôvodnil. Rovnako nie sú na mieste ani tvrdenia žalobcu o chýbajúcich dôvodoch pri nemajetkovej ujme, keď okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol podrobné argumenty nielen vo vzťahu k nepreukázaniu existencie škody ale aj nemajetkovej ujmy, s ktorými argumentmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

V súvislosti so žalobcom tvrdnou škodou, ktorá mala vzniknúť neskorým rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora, zároveň odvolací súd poukazuje na to, že ak je podaný návrh na zmenu súdneho exekútora, pôvodný súdny exekútor je povinný naďalej vykonávať úkony exekučného konania, a teda pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktoré mal poverenie, a to až do doby kým nie je rozhodnuté o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote nemohlo dôjsť vytýkaným postupom súdu k vzniku žiadnej materiálnej škody oprávnenému.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania

postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.